

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΕΠΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΜΑΘΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Τηλ. 210 8027738 e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

ΚΥΡΙΚΗ 31-4-2009 ΕΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 96ον

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου Θεότητος, τοὺς τὴν οἰκουμένην ἀετίσι δογμάτων θείων πυρσεύσαντας· τοὺς μελιρρῦτους ποταμοὺς τῆς σοφίας, τοὺς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας· Βασίλειον τὸν μέγαν, καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τὴν γλώτταν χρυσορρήμονι· πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἐρασταί, συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτοὶ γὰρ τῇ Τριάδι, ὑπὲρ ὕμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Οι Τρεις Ίεραρχες

Γιορτάζοντας κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες, τον Ιωάννη το Χρυσόστομο, το Μέγα Βασίλειο και το Γρηγόριο το Θεολόγο διατρέχουμε τον κίνδυνο να πάρει κι αυτή η μνήμη το δρόμο κάθε «επετείου». Να ξεφτίσει στη σκέψη μας, να χάσει το δυναμισμό της, να πάψει να μας εμπνέει. Αποκτούν, όμως, νόημα οι γιορτές της Εκκλησίας όταν μεταγγίζουν νόημα στη ζωή μας: όταν φωτίζουν την καθημερινότητά μας, τις σχέσεις και τις αγωνίες μας.

Ζωντανεύουμε, λοιπόν, οι ορθόδοξοι χριστιανοί τη μνήμη των τριών Μεγάλων Πατέρων συμμετέχοντας στη Θεία Λειτουργία. Σ' αυτή την απaráμιλλη ποιητική σύνθεση και δραματουργία του Ιωάννου του Χρυσοστόμου, σε γλώσσα ελληνική και μέλος θεσπέσιο, κέντρο ζωής της Εκκλησίας, μυστήριο μυστηρίων σε τόπο και χρόνο παγκόσμιο.

Βαθιά επαναστατικός ο λόγος και προκλητική η ζωή των Τριών Ίεραρχών για τα μέτρα και τις αξίες του πολιτισμού των ημερών μας. Αναμετρήθηκαν με τα μικρά και τα μεγάλα του ανθρώπου, έζησαν έντονα τα ανθρώπινα. Έζησαν έντονα και το Θεό. Έφθασαν την αλήθεια της ζωής στα άκρα και απέδειξαν πως «ο χριστιανισμός είναι η αλήθεια που υποφέρει».

Δεκαέξι αιώνες πέρασαν από την εποχή τους και παραμένουν επίκαιροι αφού επίκαιρα είναι πάντα «τα πάθη και οι καημοί του κόσμου»...

«Ως πότε θα είναι παντοδύναμο το χρήμα, η αγχόνη των ψυχών, το ακίτρι του θανάτου, το δόλωμα της αμαρτίας; Ως πότε θα κυβερνά ο πλούτος, η αιτία των πολέμων για τον οποίο κατασκευάζονται όπλα και ακονίζονται ξίφη;» αναρωτιέται ο Μέγας Βασίλειος και η φωνή του ακούστηκε ξανά πριν από λίγες μέρες την ώρα που ο αμερικανός πρόεδρος μας υπενθύμιζε, ενώπιον της νέας του κυβέρνησης, ότι «η εκστρατεία του καλού εναντίον του κακού δεν έχει τελειώσει» αφού «υπάρχουν και άλλοι λαοί που περιμένουν να ελευθερωθούν». Η αλαζονεία της υπερδύναμης ανοίγει νέα μέτωπα πολεμικά, νέες πληγές στο κορμί της ανθρωπότητας...

Ακούω και σήμερα το Χρυσόστομο να καταδικάζει με δριμύτητα την κοινωνική αδικία τώρα που η παγκόσμια «νέα οικονομία» διευρύνει το χάσμα της ανισότητας : «... ο Θεός από την αρχή δεν έκανε τον έναν πλούσιο και τον άλλο φτωχό, αλλά έδωσε σε όλους την ίδια γη. Από πού, λοιπόν, - ερωτά - εσύ μεν έχεις τόσα και ο άλλος ούτε μια χούφτα γης ;»

Διαβάζω το Γρηγόριο το Θεολόγο και τον θαυμάζω καθώς κάνει θεολογία μιλώντας για την ατομική ιδιοκτησία : «... φτώχεια και πλούτος -μας λείει- εισβάλλουν στην ανθρωπότητα όπως οι αρρώστιες

στον ανθρώπινο οργανισμό. Ο νόμος του χριστιανού είναι η ισότητα του Δημιουργού Θεού, δεν είναι ο νόμος του ισχυρού». «Γίνε στο γείτονά σου πιο πολύτιμος με την αγάπη, γίνε στο δυστυχισμένο Θεός με το να μιμείσαι την αγάπη του Θεού. Τον Χριστό να επισκεφθούμε, τον Χριστό να υπηρετήσουμε, τον Χριστό να θρέψουμε, τον Χριστό να ντύσουμε, τον Χριστό να περιμαζέψουμε, τον Χριστό να τιμήσουμε...» Προτρέπει ο Γρηγόριος ο Θεολόγος και δακτυλοδεικτεί σε μένα και σε σένα, όλους αυτούς, τους σωματικά και ψυχικά άστεγους. Μπορεί να είναι οι Κούρδοι πρόσφυγες στο λιμάνι της Πάτρας, μπορεί να είναι οι οικονομικοί μετανάστες που εκλιπαρούν περιφερόμενοι για ένα μεροκάματο, μπορεί να είναι οι ταπεινωμένες γυναίκες που εκδίδονται χωρίς τη θέλησή τους, στους οίκους της συλλογικής μας ενοχής, μπορεί να είναι, τέλος, και τα παιδιά όλων αυτών που κατέλαβαν μια θέση στα θρανία των σχολειών όπου διδάσκουμε, άραγε και στις καρδιές μας;

«Εσείς δεν χορταίνετε να τρώτε και να δαγκώνετε τους φτωχούς και εγώ δεν θα σταματώ να σας ελέγχω!» Με την ίδια ακριβώς παρρησία ο Χρυσόστομος θα μπορούσε και σήμερα να υπερασπίζεται από τον άμβωνα τη μνήμη των δεκατεσσάρων νεκρών εργατών οι οποίοι ανασφάλιστοι και εξαθλιωμένοι καταδικάστηκαν σε θάνατο φρικτό στα εργοτάξια της βιοπάλης και της κατάφωρης εκμετάλλευσης. Θυσία στο βωμό της «ισχυρής Ελλάδας» και της «Μεγάλης Ιδέας» των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας. Οι αγώνες «στέφθηκαν με απόλυτη επιτυχία» και οι αδικοχαμένοι εργάτες στοίχειωσαν ως μονόστηλα στις εσωτερικές σελίδες κάποιων εφημερίδων, δίχως την υπεράσπιση κάποιου Χρυσοστόμου... Του Ιεράρχη, ο οποίος πούλησε ακόμη και τα αντικείμενα του επισκοπείου του και κατάργησε τα επίσημα γεύματα για να υποστηρίξει τη φτωχολογία της Αντιόχειας και της Κωνσταντινούπολης.

Τίμιοι καθώς ήταν με τη συνείδησή τους και συνεπείς στο εκκλησιαστικό τους χρέος οι Τρεις Ιεράρχες θα εξοργίζονταν σήμερα περισσότερο με την υποκρισία μας: όταν η κοινωνία υποκρίνεται φορώντας το «φιλόανθρωπο» προσωπίο της και οι πανίσχυρες πολυεθνικές διαφημίζουν την «κοινωνική τους προσφορά» η πρόκληση δεν μπορεί να μένει αναπάντητη. Η ελεημοσύνη δεν μπορεί να γίνεται το άλλοθι της κοινωνικής αδικίας. «Ελεημοσύνη από αδικίες δεν γίνεται» καταγγέλλει ο Μέγας Βασίλειος, αφού «δεν μπορεί να γίνει ο Θεός συνέννοχος ληστών και αρπακτών». Επιφυλακτικοί όπως και τότε σε τέτοιου είδους «δωρεές» οι Τρεις Ιεράρχες, αμφιβάλλω αν θα συμμετείχαν σήμερα σε «πλειστηριασμούς ανθρωπιάς» και σε «φιλοανθρωπικές βραδιές». Γιατί, γι' αυτούς, αληθινή αγάπη είναι πριν απ' όλα η κατάργηση της σχέσης εκμεταλλευτή και εκμεταλλευόμενου.

Και μιλούν με θάρρος και τόλμη για όλα αυτά οι Τρεις Ιεράρχες επειδή οι ίδιοι είχαν εξαντλήσει με την ασκητική ζωή τους τα δικά τους όρια θυσίας και προσφοράς.

Αναρωτιέμαι, ταπεινά, ποιος φοβάται σήμερα μια τέτοια ζωντανή Εκκλησία; Ποιος ανησυχεί στο άκουσμα των λόγων ενός νέου Χρυσοστόμου; Ποια αυτοκράτειρα Ευδοξία και ποιος Ευτρόπιος τρέμουν ακόμη το θαρραλέο έλεγχο του ασυμβίβαστου με την αδικία και την κοινωνική διαφθορά ιεράρχη; Ποιοι θέλουν μια Εκκλησία στο περιθώριο της κοινωνικής μας ζωής; Φορέα μουσειακής συντήρησης και εθνικό μας τελετάρχη; Ποιοι θέλουν μια Εκκλησία εκκοσμικευμένη, εκσυγχρονισμένη δήθεν, συνεταίρο στη διαπλοκή των συστημάτων εξουσίας; Γνωρίζουν όλοι αυτοί, άραγε ότι η δύναμη της Εκκλησίας δεν είναι η περιουσία της, αλλά ο ίδιος ο Χριστός που παρατείνεται μέσα στους αιώνες διαμέσου των Αγίων Του και οι οποίοι αποτελούν μέτρο και κριτήριο της ζωής των χριστιανών κάθε εποχής;

Τέτοιοι υπήρξαν οι ιεράρχες που σήμερα τιμούμε: φωτεινές προσωπικότητες συμπυλωμένες με το Θεό, τον άνθρωπο και τη φύση.

Συνδύασαν γνήσια και δυναμικά :

Τη θεωρία με την πράξη, τη σοφία των ανθρώπων με τη γνώση του Θεού, τη φιλανθρωπία με την κοινωνική δικαιοσύνη, την παραμυθία του αδύνατου με τον έλεγχο του ισχυρού, τη λιτή ζωή με το ξόδεμα της αγάπης.

Έλαμψαν ως ασκητές και σοφοί θεολόγοι, αναδείχτηκαν ως φιλόσοφοι, αποδείχτηκαν σπουδαίοι απολογητές και ακούραστοι κοινωνικοί εργάτες, Πατέρες!

Από το 8ο Λύκειο Πατρών

Ἄς παρακαλέσουμε, λοιπόν, ὅλοι μαζί τούς Τρεῖς Μεγάλους Πατέρες καί Οἰκουμενικούς Διδασκάλους τοῦ γένους μας, πού σήμερα ἐορτάζουν, νά σκεπάζουν μέ τίς Θεόδεκτες προσευχές καί πρεσβείες τους τίς μαθήτριες καί τούς μαθητές τῶν σχολείων τῆς πατρίδας μας, ἀλλά καί ὀλόκληρο τό γένος τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, καί νά μᾶς ἀξιῶνουν, νά τούς τιμᾶμε μέ καθαρή καρδιά – ὄχι μόνο ἐμεῖς, ἀλλά καί τά παιδιά μας, καί τά παιδιά τῶν παιδιῶν μας – κάθε χρόνο τέτοια ἡμέρα «εἰς αἰῶνας αἰώνων».